

— И това не е мъчно да се разбере.

Нашата земя не стои на едно мѣсто. Тя се носи въ небесното пространство, тъй както се носятъ метеоритѣ. Земята заедно съ насъ постоянно се движи, постоянно лѣти въ небесното пространство, само че ние не забѣлѣзваме това движение. Земята лѣти около слънцето като го заобикаля тъкмо за една година. Годишната е време, прѣзъ което земята прави само едно обръщане около слънцето.

Когато земята лѣти въ небесното пространство, тя срѣща на пътя си лѣтящи метеори. Едни метеори лѣтятъ срѣщу земята, а други я настигатъ. Метеоритѣ, които идатъ срѣщу земята, се удрятъ и потъватъ съ страшна сила въ атмосферата на земята. Както двама души се сблъскватъ съ по голѣма сила, ако тичатъ единъ срѣщу другъ, отколкото ако се настигнатъ, така се случва съ земята и метеоритѣ. Метеорътъ прѣминава за една секунда 44 к. м. пътъ, а земята 31 к. м. Ето защо, когато метеорътъ срѣщне въздушната обвивка на земята, удря се въ нея съ такава сила, като че взимаше за една секунда $44+31=75$ к. м. пътъ. А при такава бързина, която човѣкъ мъчно си прѣдставя, никой метеоръ не може да устои здравъ. Той се разбива на пепелъ или изгаря, но по никакъвъ начинъ не може да падне на земята. Може да падне на земята само метеорътъ, който я настига. Такъвъ метеоръ влиза въ земната атмосфера сравнително бавно. Затова той не се удря съ такава голѣма сила въ въздуха, не се разбива на пепелъ и не изгаря всѣкога. Той обикновенно пада на земята въ видъ на камѣкъ.